

i Affattelsen har jeg selvfølgelig at erklære mig imod Statstilbudet, ganske særlig kan jeg ikke ret begribe, hvorfor man opstiller 80,000 Kr. pr. Banemil for den ene Bane og 120,000 Kr. for den anden. (Afbrudelse af Bønløkke). Ja, det kan jo gjerne være, der er Andre, der kunne forstaa det, men jeg er nu ikke saa heldig; det vil sige, jeg kan naturligvis nok forstaa, at naar man forlanger flere Penge, er det fordi man ønsker flere Penge, men den egentlige Begrundelse deraf maa vi afvente. De enkelte andre Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg kan have noget at indvende imod, ville jo vel blive undergivne nærmere Behandling, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind paa dem. Med Hensyn til § 3, hvor der staar, at de i Lov af 23de Mai 1873 § 2, 1ste Stykke, §§ 4, 5, 6, 7 og 8 indeholdte Forfrister ogsaa skulle komme til Anvendelse paa de heromhandlede Baneanlæg, skal jeg blot bemærke, at jeg meget nødig vil have, at §§ 7 og 8 blive staaende; thi den Eventualitet, at Staten skulde paatage sig at drive disse Baner, anser jeg for ganske umulig. Vi have allerede i Forvejen stor Vanskelighed ved Driften af forskellige Baner, som ikke i og for sig betinge Statsdrift. Skal Driften af saadanne Baner føre til et Resultat, maa de drives paa en billigere Maade, end Staten er i Stand til. De Herrer vide jo, at med Statsbanedriften følge visse Krav, som man ikke godt kan modstaa, medens en privat Banedrift paa mange Maader kan indrette sig billigere og lettere tilfredsstillende Befolkningen. Dette viser sig jo noksom, naar man sammenholder Udbyttet af de private Baner med Udbyttet af Statsbanerne. Da man ifjor vilde have disse Baner hængt paa det store Statsbaneanlæg, tillod jeg mig at udtale, at det kunde jeg ikke være med til. Jeg skal kun gjentage dette, som jeg endnu fuldstændig maa fastholde. Jeg har altsaa ikke Noget imod, at disse Baner gennemføres og gennemføres i den Mand, hvori de tidligere have været foreslaaede fra Regeringens Side, ligesom jeg finder det meget passende, at de knyttes sammen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sørgensen): Med Hensyn til de to Baner vil jeg sige, at naar vi have knyttet dem sammen, er det af den Grund, at jeg veed, den høitærede Minister ønskede det, ligesom jeg ogsaa har hørt, at andre ærede Medlemmer have ment det Samme. Naar min ærede Medforslagsstiller mente, at dersom Sørgens—Tørring Banen blev anlagt, vilde det paa en Maade lægge Veile øde, saa tror jeg ikke, det er rigtigt. At det vil tage en

lille Smule af Oplandet, er rigtigt, men meget vil det ikke blive, d. v. s. dersom Banen ikke fortsættes længere end til Tørring, og det forlange vi jo ikke. For Resten kunde jeg maatte nok have ønsket, at min ærede Medforslagsstiller havde været lidt mere enig med mig, før han skrev sit Navn under. Jeg glæder mig over, at den høitærede Minister kan gaa ind paa Banen, men jeg kunde have ønsket, at han havde tilsagt os nogen Understøttelse fra Statskassen. Efter den høitærede Ministers Udtalelser tror jeg imidlertid, at have Grund til at antage, at han vil gaa ind paa det, og det er jo saa muligt, at vi ved nærmere Forhandling i et Udvalg kunde enes om denne Sag.

Berg: Ja, Tiderne forandre sig! Jeg hører, at denne Sag var for for 3 Aar siden, og at da gik den under i Malsstrømmen af de øresløse Forhandlinger med denne Regering. Nu have vi siden havt tre Aars Provisorietider, vi leve stadig midt i Suppebasen, men alligevel — nu er det Tid, nu have vi Forhaabninger! Aaret forud for denne Historie vare Banerne imidlertid til en alvorlig Drøftelse i Udvalg. Det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgfreds (Sørgensen) var saa venligt at bemærke, at der da var trykt en separat Betænkning af mig som Medlem af Udvalget. Dette forhold holder sig ikke ganske rigtigt. Jeg var valgt til Ordfører for Udvalget, og mine Bemærkninger om Jernbanevesenet vare i deres Almindelighed tiltraadte, men de vare ganske vist af den Bestaaenhed, at jeg tror, at Bænkningerne af Banerne helst saae, at disse Bemærkninger ikke kom ind i Salen, og de bleve derfor lagte ad acta i Slutningen af Samlingen. Efter de Oplysninger, vi den Gang havde, fremsatte jeg en Betragtning, som jeg gjerne skal gjentage her, og det er, at det gaar noget paa Maad og saa med disse private Baner. De, der komme først til Mølle, faae først malet, de, der have rigelig af private Penge, faae Baner forbi deres Dør, men om det er hensigtsmæssigt for Banerne i det Hele, spørges der ikke videre om. Sogneraad og Amtsraad bevilge i dyre Domme til saadanne Baner paa Kommunernes Vegne og faae glat væk Indenrigsministeriets Approbation derpaa, uagtet det ikke er Forudsætningen i Kommunalloven, at disse Udgifter skulle høre ind under Kommunaludgifter. Tværtimod, hvis de Herrer ville se efter, hvad der var Forudsætningen for Kommunalloven den Gang, den blev givet, ville de finde, at det netop var Betragtningen, at disse Udgifter laa udenfor de Omraader, hvortil de kommunale Autoriteter